

CUDZOŁOŻĄCY (4) *part praes act*

Prawdopodobnie oba o jasne (tak w cudzołożyc).

sg f N cudzołożąca (1). ◇ G cudzołożąc(e)j (1). ◇ A cudzołożącą (1). ◇ pl G cudzołożących (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Mający stosunek cielesny z cudzą żoną lub mężem; mający stosunek cielesny pozamałżeński (4) : á czemulzby to przyrównanie wnetze przydawał/ ktore mamy w drugim wierfzu? gdy tak mowi: Tákiez y drogá niewiáfty cudzołożácej etc. CzechRozm 131.

Wyrażenie: »w uczynku cudzołożący« (1): Náuczycielu tę niewiáftę teraz záftano w cudzołofstwie (marg) tężmy nálezli w íámym vczynku cudzołożáca. G. (-) WujNT Ioann 8/4.

Przen: Odstępujący od prawdziwej wiary (1) : bo ziemiá cudzołożáca/ będzyc cudzołożona od Páná. BielKron 92v.

a. W funkcji rzeczownika (1) : Tez y w prorocch Ierozolimfkich widzialem kxtalth á podobieńftwo cudzołożących [similitudinem adulterantium]/ y drogę kłamftwá Leop Ier 23/14.

Cf CUDZOŁOSKI, CUDZOŁOŻCA, CUDZOŁOŻNICA, CUDZOŁOŻNICZY, CUDZOŁOŻNIK, CUDZOŁOŻNIKOWY, CUDZOŁOŻNY, CUDZOŁOŻYĆ

AL